

Возик

Хуан Рамон Хіменес

Біля великого струмка, що розлився після недавніх злив, нам трапився возик, який загруз у багнюці й майже зник під вантажем апельсинів та трави. Біля коліс, обірвана й брудна, плакала дівчинка, силкуючись своїми ледь розквітлими грудьми допомогти віслючкові — на жаль, набагато худішому й слабшому за Платеро. Наперекір стихії віслючок безнадійно намагався витягти віз під розпачливі крики дівчинки. Та всі зусилля були марні — як дитяча відвага, як знесилений порив літнього вітру, що зомлів і стих серед квітів.

Я погладив Платеро й, як умів, застріг його попереду немічного побратима. Лагідне підбадьорення — і Платеро одним ривком витяг із баговиння і віз, і віслюка та затягнув їх на пагорб.

Господи, як усміхнулася дівчинка! Наче призахідне сонце, розбите у вологих хмарах на шматочки бурштину, спалахнуло в її замурзаних сльозах.

Крізь цю заплакану радість вона простягнула мені два добірні апельсини — точені, тугі, важкі. Я вдячно взяв їх і віддав один худенькому віслючкові — на втіху, а другий Платеро — в нагороду.